

[Jensen (Gørding).]

ind i Arbejdet. Her som overalt i Livet er det ikke Ord, det kommer an paa, men Handling.

Aksel Larsen: Det, jeg i første Række har bebrejdet Regeringen, det er, at den overhovedet kommer med en Lovgivning om disse Spørgsmaal, hvor den oven i Købet gaar baglæns, gaar i reaktionær Retning set ud fra Kommissionsforslaget, uden at den samtidig kommer med noget som helst Forslag om positive Foranstaltninger, der kan borttage de væsentlige Grunde, som Kvinderne her i Landet nu engang har eller mener at have til at begaa Svangerskabsafbrydelse.

Der er ingen, der har forsøgt at beskæftige sig med, hvad jeg sagde særlig om det. Ja, det ærede Medlem Hr. Pürschel siger, at han vidste paa Forhaand, hvad jeg vilde sige, men dermed er det ikke bevist, at det, jeg sagde, var forkert. Justitsministeren har i og for sig kun et Smil tilovers — dermed er det klart —, men intet Forsøg paa ellers at bestride Rigtigheden af, hvad jeg har sagt. Det er naturligvis klogt af Justitsministeren, for Rigtigheden af, hvad jeg har sagt, kan nemlig ikke bestrides, og saa kan Justitsministeren for min Skyld smile lige saa meget, han vil, dermed ændrer han hverken Historiens Gang eller de faktiske Forhold i Sovjetunionen. Men det vilde være mere værd — hvis Justitsministeren tager sig selv saa alvorligt, som han giver Indtryk af, naar han optræder paa Talerstole for Offentligheden —, det vilde være mere værd, om Justitsministeren paa dette som paa andre Punkter forsøgte at tage Sovjetunionen alvorligt. Saa kan Justitsministeren og det ærede Medlem Hr. Pürschel, og hvem der vil, sige, at de regner ikke med, hvad jeg siger om Sovjetunionen, eller smile ad det, saa kan Justitsministeren for min Skyld godt til sine Dages Ende henholde sig til Arne Strøm eller Fascisten Rudolf som Sandhedsvidner (*Justitsministeren* [Steincke]: Jeg kender dem ikke!) ... Nej, men Justitsministeren burde kende et engelsk Ægtepar, Ægteparret Sidney Webb, vide, hvad de mener om Sovjetunionen og har nedlagt i et bindstærkt Værk. Og saa vil jeg spørge, om Justitsministeren ogsaa smiler ad det.

Maa jeg i øvrigt sige, at jeg beklager Justitsministeren, for en saa blodig Fornærmelse som den, hans egen Partipresse i Dag tilføjer ham, kunde man i hvert Fald have skaanet ham for. Jeg tænker

hermed paa det i „Social-Demokraten“ bragte, med de af Justitsministeren saa foragtede Adjektiver udstyrede Referat af Forhandlingerne her i Gaar, af hvilket det fremgaar, at Justitsministeren har holdt en genial Tale og tromlet mig fattige Mand fuldkommen flad. Jeg synes, at denne Haan kunde man have sparet Justitsministeren for efter det, der skete her i Gaar.

Men det ændrer jo ikke, at det, der skal gøres herhjemme, foruden Tilvejebringelse af en Lovgivning af denne Art, men ganske vist med et andet Indhold end det af Regeringen foreslaaede, det er, at man afhjælper alle de Mangler, jeg har paapeget i Gaar — jeg maa jo her tage det Forbehold, at jeg har kun i store Træk kunnet paapege de væsentligste Mangler, men langt fra dem alle. Og her tænker jeg dels paa en Kamp imod den almindelige, officielt anerkendte hykleriske Moral i Samfundet, som driver unge Kvinder til Fortvivlelse, og jeg tænker paa Statens Understøttelse af den hykleriske Moral og Statens Understøttelse af f. Eks. det ærede Medlem Hr. Pürschels reaktionære Teorier gennem de Bestemmelser om Tjenestemænd og lignende, som jeg gjorde Rede for i Gaar. Dernæst en virkelig Hjælp til svangre Kvinder, hvor man virkelig gerne maa tage Sovjetunionens Lovgivning og de Foranstaltninger, man har i Sovjetunionen, til Forbillede, og endelig en betydelig udvidet Børneforsorg, ikke alene i de store Byer, af Hensyn til Industriens og de øvrige selverhvervende Kvinder, men ogsaa ude paa Landet, af Hensyn til Landarbejderkvinderne.

Maa jeg dernæst sige over for Justitsministerens Henvisninger til den nye Lovs Virkninger i Rusland: Det er rigtigt, som det er oplyst, at Tilfældene er gaaet ned til en Femtededel, men jeg ved ikke, hvorledes Justitsministeren mener at kunne anvende dette imod mig, for saa synes jeg, Justitsministeren maa have misforstaaet det hele. Det, det drejer sig om, er, at i Sovjetunionen var før Loven af 1936 Forholdene, saavel hvad offentlig Moral angaar, som hvad Lovgivning og Materiel og økonomiske Forhold angaar, bedre for Kvinderne, der skulde føde Børn, end i Danmark. Ved Loven af 1936 blev der imidlertid samtidig gennemført en Række vidtgaende Forbedringer af Forholdene, og derfor mente man det muligt at genindføre de Straffeforanstaltninger, man som en midlertidig Nødhjælp havde afskaffet i 1920. Jeg anerkender, at Justitsministeren ikke i sin Tale her i Gaar forsøgte at gentage det, han har sagt tidligere, naar han fremstillede det hele som